

חגיגת רחוב אדירה

לפסטיבל עכו, אומרים, יש חיים כל עוד הוא נמשך. כאשר כבים, בתום שלושה ימים, אורותיו, נעלם כל מה שהיה בו. לתיאטרון הישראלי יש חיי איכות שאינם מתקשרים עם עכו. הפקות מעטות של עכו ממושיכות להיות אחרי הפסטיבל. רובן מתות כסרסרים, ימים ככל שיהיו.

מכל מקום, לפסטיבל, כל עוד הוא קיים, יש חיים מלאים. אולי גם תוכן שצומח מחולייתו ומצליח, מאז נולד לפני 12 שנה, לנסח את מאפייניו. וכינתיים, אחרי היום המלא הראשון, החגיגה בעיצומו. המון אנשים מסתובבים כאן, אבל מפתיע כמה דל העניין שמגלה התיאטרון הממוסד. בשנים האחרונות אמרו על עכו, ששום רבר היצוני אינו מעניין את הפקותיו החשובות. מחזאות מאוד איי

אחשו בפסטיבל התיאטרון בעכו

שית, מתכוננת פנימה אל הקורקבן. כעין מרד בעבר "הרלוונטי" של התיאטרון החיפני. אולי גם שובע מסויים מעיסוקים פוליטיים וסגנונות ריאליסטיים ישירים. השנה, נדמה לי, התהפך הגלגל. פונים שוב החוצה. אומנם, לא בסטייל הישן. סאטירה, עתידנות, מכוכה, נסיונות לחפש לבוש תיאטרלי חזותי למציאות קשה. "ציונה הלא תשאל" הוא סאטירה אנארכיסטית, ממוקמת אישם בעתיד, ובה הציונות, אם היא קיימת, רק בתור עסק. גם "באיז מלחמה", מחזיהיחיד של עמנואל פינטו, מבשר עתיד מפקפק. הצגה אחרת, "השר האחד רון", הרחיקה עד באשביסיונגר, כדי לעצב מציאות של אוברדן.

מעניין שדווקא "כשהחביתה נוגעת בסלט" של מיכאל מוריס, אולי הטקסט הסביר ביותר המועלה כאן, עוסק בעניינים חברתיים מן המעלה הראשונה: הזיקנה והפיגור השכלי.

והו. פסטיבל עכו מוסיף להיות להיות חגיגת-רחוב אדירה. העיר העתיקה והים הם תפאורה אדירה. חבל שהעיר היפהפיה הזאת חיה רק שבוע בשנה, כאשר באים כולם לשבת על ספסלים לא נוחים, באולמות לא ממוזגים (ברובם), לשלם מחירים לא זולים ולראות תיאטרון, שלא תמיד יש מה לכתוב עליו הביתה.

עמנואל בריקדמא

(צילום: עמקס חורש)

תמונה מתוך ההצגה "ציונה הלא תשאל".